

**საქართველოს უზენაესი სასამართლო
განჩინება
საქართველოს სახელით**

საქმე №120210012081042

საქმე №ას-1217-2018

№ას-1217-2018 გ-----ე

**13 დეკემბერი, 2018 წელი
ქ. თბილისი**

**სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:**

ზურაბ ძლიერიშვილი (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ბესარიონ ალავიძე, ეკატერინე გასიტაშვილი

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი – კ---- გ-----ე (მოსარჩელე)

მოწინააღმდეგე მხარე – ნ--- ჩ-----ე (მოპასუხე)

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ივნისის გადაწყვეტილება

კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და
ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება

დავის საგანი – უძრავი ნივთის $\frac{1}{2}$ რეალური წილის გამოყოფა

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

სასარჩელო მოთხოვნა:

1. კ---- გ-----ემ (შემდგომში – მოსარჩელე) სარჩელი აღძრა სასამართლოში ნ--- ჩ-----ის (შემდგომში – მოპასუხე) მიმართ უძრავი ნივთის $\frac{1}{2}$ რეალური წილის გამოყოფის შესახებ.

სარჩელის საფუძვლები:

2. მოსარჩელის განმარტებით, სადავო საცხოვრებელი სახლის $\frac{1}{2}$ ნაწილი მიიღო მემკვიდრეობით. აღნიშნული საცხოვრებელი სახლი მხარეების, თანასაკუთრებაა, საიდანაც ორივე მხარეს გააჩნია იდეალური წილი.

3. მოსარჩელე ვერ სარგებლობს კუთვნილი ქონებით, რადგან მოპასუხემ სრულად დაიკავა იგი.

მოპასუხის პოზიცია:

4. მოპასუხემ სარჩელი არ ცნო და მიუთითა, რომ სადავო ქონების ანდერძისმიერი მემკვიდრე იყო არა მოსარჩელე, არამედ მისი დედა, რომელიც ისე გარდაიცვალა, რომ ქონებას არც ფაქტობრივად დაუფლებია და არც სამკვიდრო მიუღია. ბუნდოვანია, მოსარჩელემ დედისგან მემკვიდრეობით ისეთი ქონება როგორ მიიღო, რომელიც ამ უკანასკნელს არ ერიცხებოდა. შესაბამისად, მხარეთა შორის საზიარო უფლება არ არსებობს.

პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

5. ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 7 მარტის გადაწყვეტილებით სარჩელი დაკმაყოფილდა, მოსარჩელეს სადავო მიწის ნაკვეთზე განთავსებული №1 შენობის პირველი სართულის საერთო ფართიდან – 143,68 კვ.მ-იდან გამოეყო რეალური $\frac{1}{2}$ წილი 74.2 კვ.მ, ხოლო სარდაფის საერთო 71.76 კვ.მ-დან – 38,76 კვ.მ, დადგინდა, რომ ფართის იზოლირებისათვის ამოშენდეს კარის ღიობი პროექტის ფარგლებში, საქმეზე 2016 წლის 12 დეკემბერს ჩატარებული №----- ექსპერტიზის დასკვნის №2 დანართის მიხედვით, რაც ნ--- ჩ-----ემ (შემდგომ – აპელანტი) გაასაჩივრა სააპელაციო წესით.

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი და ფაქტობრივ-სამართლებრივი დასაბუთება:

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ივნისის გადაწყვეტილებით აპელანტის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება გაუქმდა და სარჩელს ეთქვა უარი შემდეგ გარემოებათა გამო:

7. სააპელაციო სასამართლომ ჩათვალა, რომ სადავო უძრავი ქონება წარმოადგენს მხარეთა თანასაკუთრებას, საიდანაც შენობა-ნაგებობის $\frac{1}{2}$ წილი ეკუთვნის მოსარჩელეს, ხოლო მიწის ნაკვეთი – 630 კვ.მ და შენობა-ნაგებობის $\frac{1}{4}$ ნაწილი (ოთახი №4, №1, №2 და №3 დამხმარე სათავსოები, საერთო ფართით – 62 კვ.მ) და $\frac{1}{4}$ ნაწილი (მათ შორის, სარდაფი №9-34 კვ.მ.) ეკუთვნის აპელანტს.

8. შენობა-ნაგებობის პირველი სართულის საერთო ფართი შეადგენს 143.68 კვ.მ-ს, ხოლო სარდაფის საერთო ფართი – 71.76 კვ.მ-ს (სსიპ ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს 2016 წლის 12 დეკემბერს დასკვნა).

9. სააპელაციო პალატამ სააპელაციო საჩივრის ფარგლებთან დაკავშირებით აღნიშნა, რომ სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში გასაჩივრებული გადაწყვეტილების კანონიერება უნდა შემოწმდეს სარჩელის საფუძვლიანობის თვალსაზრისით, თუ რამდენად დასაბუთებულია მისი მოთხოვნა საზიარო საგნის ნატურით გამიჯვნის გზით საზიარო უფლების გაუქმების თაობაზე. აპელანტის პრტენზია, რომ მოსარჩელეს დასახელებული უძრავი ქონებიდან (საცხოვრებელი სახლიდან) ეკუთვნის არა $\frac{1}{2}$ წილი, არამედ უფრო ნაკლები და გამიჯვნის შემთხვევაში მოსარჩელეს უნდა გამოეყოს $\frac{1}{2}$ წილზე ნაკლები ოდენობის ფართი, მოცემული დავის ფარგლების გათვალისწინებით, რამდენადაც განხილვის საგანს წარმოადგენს მხოლოდ სარჩელის ფარგლებში დავის გადაწყვეტა, სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, არ არის სააპელაციო სასამართლოს განხილვის საგანი.

10. მოსარჩელე სარჩელით ითხოვდა რეალური წილის გამოყოფას, ანუ საზიარო უფლების გაუქმებას. შესაბამისად, სარჩელის საფუძვლიანობის შემოწმებისას უნდა დადგინდეს, შესაძლებელია თუ არა საზიარო საგნის წილების ნატურით გაყოფა ერთგვაროვან ნაწილებად წილთა ღირებულების შემცირების გარეშე.

11. სააპელაციო პალატამ დაადგინა, რომ შეუძლებელია სადავო შენობა-ნაგებობებიდან $\frac{1}{2}$ იდეალური წილის შესაბამისი ფართის გამოყოფა ისე, რომ თითოეულის რეალურმა წილმა შეინარჩუნოს ერთგვაროვნება (წილის მოცულობის შესაბამისად) და ღირებულება.

12. განსახილველ შემთხვევაში სასარჩელო მოთხოვნა და შემდგომში გასაჩივრებული გადაწყვეტილება ეფუძნება სსიპ „ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნულ ბიუროს 2016 წლის 12 დეკემბერს №5004172516 დასკვნას. აღნიშნული ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად, ექსპერტის წინაშე დაისვა შემდეგი კითხვა: შესაძლებელია თუ არა მხარეთა მიმართ თანასაკუთრებაში არსებულ შენობა-ნაგებობიდან $\frac{1}{2}$ წილის რეალურად გამოყოფა ნივთის ღირებულების შემცირების გარეშე.

13. ექსპერტიზის წინაშე დასმული კითხვის პასუხად მომზადდა სსიპ „ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნულ ბიუროს 2016 წლის 12 დეკემბერს დასკვნა, რომლის თანახმად მიწის ნაკვეთზე განთავსებული №1 შენობიდან $\frac{1}{2}$ წილის შესაბამისი ფართის გამიჯვნა შესაძლებელია ტექნიკური თვალსაზრისით სამშენებლო ნორმებისა და

წესების დაცვით, შენობა-ნაგებობის ფუნქციური ღირებულების შემცირების გარეშე დანართი №2-ზე ასახული სახით.

14. ასეთი გაყოფის შემთხვევაში №1 შენობის პირველი სართულის საერთო ფართიდან, კერძოდ, 143,68 კვ.მ-დან $\frac{1}{2}$ მფლობელს, შესაძლებელია, გამოეყოს 74,2 კვ.მ, რაც $\frac{1}{2}$ წილის შესაბამისი ფართზე 2, 36 კვ.მ-ით მეტია ($143,68 \text{ კვ.მ} \cdot \frac{1}{2} = 71,84 \text{ კვ.მ}$ მისი წილის შესაბამისი ფართი), ხოლო სარდაფის საერთო ფართიდან, კერძოდ, 71,76 კვ.მ -დან შესაძლებელია გამოეყოს 38,76 კვ.მ, რაც $\frac{1}{2}$ წილის შესაბამისი ფართზე 2,88 კვ.მ-ით მეტია ($71,76 \cdot \frac{1}{2} = 35,88 \text{ კვ.მ}$ მისი წილის შესაბამისი ფართი) გამოყოფის შემთხვევაში საჭირო იქნება კარის ღიობის ამოშენება, როგორც ეს №2 დანართზეა ნაჩვენები. ასევე გამოყოფილ ფართში საჭირო გახდება სამზარეულოსა და სველი წერტილების მოწყობა. აღნიშნული სამუშაოები უნდა ჩატარდეს პროექტის ფარგლებში.

15. ამდენად, ექსპერტის დასკვნა მხოლოდ იმ შემთხვევაში უშვებს ნატურით საზიარო საგნის გაუქმების შესაძლებლობას, თუკი მხარეთა მიერ განხორციელდება დამატებითი სამუშაოები, როგორიცაა კარის ღიობის ამოშენება, ასევე, სამზარეულოს და სველი წერტილის მოწყობა. შესაბამისად, გაყოფის შემთხვევაში, მხარეებს დასჭირდება დამატებითი ხარჯის გაწევა, რათა საზიარო საგნის გაყოფის შედეგად მიღებულმა ნივთებმა გააგრძელონ მათი დანიშნულების შესაბამისი არსებობა. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის (შემდგომ – სსკ) 963-ე მუხლი კი არ ითვალისწინებს ნატურით გაყოფის ისეთ კანონისმიერ შესაძლებლობას, როდესაც მხარეებს დამატებით გასაღები ექნებათ კიდევ სხვა ხარჯი. სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, აღნიშნული მუხლის არსი იმაში მდგომარეობს, რომ საზიარო უფლების საგანი, თავიდანვე, ყოველგვარი დამატებითი სამუშაოების ჩატარების გარეშე, იყოს გაყოფადი (წილების შესაბამისად) ერთგვაროვან ნაწილებად ღირებულების შემცირების გარეშე.

16. გარდა ამისა, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ კონკრეტულ შემთხვევაში საზიარო საგნის გამიჯვნა გამოიწვევს გამოყოფილი ნაწილების ღირებულების შემცირებას. საზიარო საგნის გაყოფის შედეგად მიღებულ ნაწილებს არ ექნებათ ის ფუნქციური ღირებულება, რაც ამჟამად გააჩნია. აღნიშნულთან მიმართებით სააპელაციო პალატამ ყურადღება გაამახვილა სსიპ „ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს“ 2016 წლის 12 დეკემბერს დასკვნაზე, საიდანაც ირკვევა, რომ საზიარო საკუთრებაში შენობა-ნაგებობის გაყოფა შესაძლებელია კარის ღიობის ამოშენებით და გამოყოფილ ფართში პროექტის ფარგლებში სველი წერტილების და სამზარეულოს მოწყობით. მხარეები სადავოდ არ ხდიან იმ გარემოებას, რომ კონკრეტული პროექტი, რომლის საფუძველზეც შესაძლებელი იქნებოდა ექსპერტიზის დასკვნაში მითითებული სამზარეულოს და სველი წერტილების მოწყობა, არ არსებობს. (26.06.2018წ. სხდომის ოქმი 15:53:06-15:53:08) გარდა ამისა, ექსპერტი მიუთითებს იმ გარემოებაზეც, რომ დასკვნაში მითითებული მეთოდით შენობა-ნაგებობის გამიჯვნის შემთხვევაში $\frac{1}{2}$ ნაწილის მესაკუთრეს პირველი სართულის ფართიდან 2.36 კვ.მ-ით, ხოლო

სარდაფის ფართიდან 2,88 კვ.მ-ით მეტი ფართი მიეკუთვნება. სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, დასკვნაში მითითებული მეთოდით უძრავი ნივთების გამოიკვანა, რომელიც, თავის მხრივ, თანასაკუთრების გაუქმებას კარის ღიობის ამოშენების, ასევე, კონკრეტული პროექტის საფუძველზე სველი წერტილების და სამხარეულოს მოწყობით ითვალისწინებს გამოიწვევს გაყოფილი ფართის დანიშნულების დაკნინებას, რამდენადაც კონკრეტული (უფლებამოსილი ორგანოს მიერ დადასტურებული) პროექტის არ არსებობის, პირობებში, სამხარეულოს და სველის წერტილების გარეშე, გამოყოფილ ფართს ფაქტობრივად ფუნქციური დანიშნულება ერთმევა. გარდა აღნიშნულისა, როგორც ექსპერტიზის დასკვნიდან დგინდება, ამ მეთოდით გამოყოფილი ერთი ნაწილის ფართის ოდენობა დაახლოებით 5 კვ.მ-ით ნაკლები იქნება მეორე ნაწილზე. აღნიშნულის გათვალისწინებით, სააპელაციო პალატამ დაასკვნა, რომ ექსპერტიზის დასკვნაში მითითებული მეთოდით საზიარო საგნის გაყოფის შედეგად მიღებული ნაწილები დაკარგავს იმ ფუნქციურ დანიშნულებას და სამომხმარებლო ღირებულებას, რაც მას ამჟამად გააჩნია.

17. სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ საზიარო უფლების გაუქმებით საზიარო ნივთის გაყოფა იმას ნიშნავს, რომ დაყოფის შედეგად თანამესაკუთრებისთვის მიკუთვნებულმა ნივთის ნაწილებმა უნდა შეინარჩუნონ თავისი დანიშნულება, იყვნენ მათთვის აუცილებელი ერთგვაროვანი სამეურნეო დანიშნულების მატარებელნი. ერთგვაროვნებასთან ერთად გაყოფამ საზიარო საგანს არ უნდა დაუკარგოს ის ღირებულება, იგულისხმება სამომხმარებლო ღირებულება, რაც მას გაყოფამდე გააჩნდა შესაბამისად, ვინაიდან ქონების ნატურით გაყოფით საზიარო უფლების გაუქმებისას ყველა თანამესაკუთრის უფლება თანაბრად უნდა იქნეს დაცული, მხოლოდ ერთ-ერთი მესაკუთრის თანხმობა დასკვნაში მითითებული მეთოდით ქონების ნატურით გამოიკვანაზე თავისთავად არ არის საკმარისი სარჩელის დაკმაყოფილებისათვის.

18. სსკ-ის 953-ე მუხლისა და 961-ე მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ საზიარო უფლების გაუქმება კანონით გარანტირებული უფლებაა. იგი მესაკუთრის აბსოლუტურ უფლებათა რანგშია აყვანილი იმ თვალსაზრისით, რომ საზიარო უფლების გაუქმების მოთხოვნა ხანდაზმულობის ვადას არ ექვემდებარება.

19. ამდენად, კანონმდებლის ნება ნათელი და ცალსახაა. საზიარო უფლების მქონეს ნებისმიერ დროს შეუძლია მოითხოვოს თავისი იდეალური წილის რეალურად გამოყოფა. ერთადერთი შეზღუდვა, რასაც კანონმდებელი აღნიშნული უფლების რეალიზაციის მიზნებისათვის აწესებს, არის ის, რომ საზიარო უფლების მქონე პირის უფლებით, გააუქმოს საზიარო საკუთრება, არ უნდა შეილახოს სხვა თანაზიარო მესაკუთრის საკუთრების უფლების ხელშეუვალობა. სწორედ ამიტომ, სსკ-ის 963-ე მუხლი ნატურით გაყოფის გზით საზიარო უფლების გაუქმებას დასაშვებად მიიჩნევს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ საზიარო საგანი შეიძლება დაიყოს ერთგვაროვან ნაწილებად ღირებულების შემცირების გარეშე. ამდენად, დაუშვებელია საზიარო

უფლების გაუქმება ნატურით გაყოფის გზით, თუ შეუძლებელია ყველა თანამესაკუთრის საკუთრების უფლების ღირებულების შენარჩუნება საკუთარი იდეალური წილის შესაბამისად. მხოლოდ ერთი თანამესაკუთრის იდეალური წილის იმგვარი გამოყოფა, რომლითაც დაცულია ამ უკანასკნელის საზიარო საგნის გაყოფამდე არსებული მდგომარეობა (ღირებულება), საზიარო უფლების გაუქმებას ნატურით გაყოფის გზით სსკ-ის 963-ე მუხლის კონტექსტში ლეგიტიმურს არ ხდის, თუ დაცული და შენარჩუნებული არ არის სხვა თანამესაკუთრეთა იდეალური წილის მდგომარეობა (ღირებულება).

20. სსკ-ის 170-ე მუხლის მიხედვით, მესაკუთრეს შეუძლია, კანონისმიერი ან სხვაგვარი, კერძოდ, სახელშეკრულებო შებოჭვის ფარგლებში თავისუფლად ფლობდეს და სარგებლობდეს ქონებით, არ დაუშვას სხვა პირთა მიერ ამ ქონებით სარგებლობა, განკარგოს იგი, თუკი ამით არ ილახება მეზობლების მიერ ან სხვა მესამე პირთა უფლებები ანდა, თუ ეს მოქმედება არ წარმოადგენს უფლების ბოროტად გამოყენებას. ამავე კოდექსის 173-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, საერთო (თანაზიარო, წილადი) საკუთრება წარმოიშობა კანონის ძალით ან გარიგების საფუძველზე.

21. კანონის ზემოთ მოყვანილი ნორმებიდან გამომდინარე, მესაკუთრე თავის ქონებასთან მიმართებით თავისუფალია, მაგრამ ამასთან, მისი უფლებამოსილებანი შესაძლოა, შეიზღუდოს ან კანონით, ან ხელშეკრულებით. მესაკუთრის მოქმედებით არ უნდა ილახებოდეს მეზობლების ან მესამე პირთა უფლებები. მოცემულ შემთხვევაში საკუთრების ბუნებიდან (საზიარო საკუთრებიდან) გამომდინარე, ნივთით სარგებლობის თავისუფლება გარკვეულწილად იზღუდება, რაც სხვა თანამესაკუთრეთა არსებობით და მათი ინტერესების გათვალისწინებითაა გამოწვეული.

22. როგორც ზემოთ აღინიშნა, საზიარო უფლების ნატურით გაყოფისათვის აუცილებელი წინაპირობა, საგნის ღირებულების შემცირების გარეშე, ერთგვაროვან ნაწილებად გაყოფის შესაძლებლობაა. ამ წინაპირობის არარსებობა კი, გამორიცხავს მოცემული სასარჩელო მოთხოვნის კანონიერებას. თუმცა, საზიარო საგნის ნატურით გამიჯვნის შეუძლებლობა არ უკარგავს პირს უფლებას, საზიარო საგანზე საკუთრების უფლება დაიცვას კანონით გათვალისწინებული სხვა წესით – საზიარო საგნის გაყიდვის შედეგად ამ უფლების გაუქმებით.

23. მოცემულ შემთხვევაში სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ უძრავ ქონებას ჰყავს ორი თანამესაკუთრე და ამ ქონების გაყოფა სრული იზოლირებით, ერთგვაროვან ნაწილებად, მათი ფუნქციური დანიშნულების შემცირების გარეშე, შეუძლებელია. ამდენად, საზიარო საგანი გაყოფადი არ არის, რაც თავისთავად გამორიცხავს სარჩელის დაკმაყოფილებას.

კასატორის მოთხოვნა და საფუძვლები:

24. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებაზე მოსარჩელემ შეიტანა საკასაციო საჩივარი, მოითხოვა მისი გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით

სარჩელის დაკმაყოფილება შემდეგი საფუძვლებით:

25. კასატორმა მიიჩნია, რომ სააპელაციო პალატამ დაარღვია მხარეთა შეჯიბრებითობის პრინციპი. მისი მოსაზრებით, საქმის განხილვისას არც ერთ მხარეს არ გამოუთქვამს წინააღმდეგობა იმ საკითხთან დაკავშირებით, რომ ქონების ნატურით გაყოფისათვის გაეწიათ გარკვეული ხარჯი.

26. სააპელაციო სასამართლოს მითითებით, საზიარო ქონების გაყოფისას მხარეებს დასჭირდებოდათ დამატებითი ხარჯის გაწევა ღიობის ამოშენების საპირფარეშოსა და სამზარეულოს მოწყობისათვის. სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით (1989 წლის 27 ივნისი) და განჩინებით მოპასუხე მხარეს ისედაც ევალა აღნიშნული ღიობის ამოშენება. ამავე გადაწყვეტილებით და განჩინებით დგინდება, რომ მოპასუხე ფაქტობრივად ისედაც შეჭრილია კასატორის ფართში. რაც შეეხება სამზარეულოს და საპირფარეშოს, მოპასუხე მხარეს საპირფარეშოც აქვს და სამზარეულოც.

27. კასატორის მოსაზრებით, არასწორია სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობა, რომ საკუთრების ის ნაწილი, რომელიც რეალურად კასატორის მხარეს უნდა იყოს და მისი მესაკუთრე მოსარჩელე უნდა იყოს (ექსპერტიზის დასკვნით სხვაგვარი გაყოფა, საკუთრების ფართიდან გამომდინარე, შეუძლებელია), ვინაიდან მოსარჩელეს არ ექნება სამზარეულოში წყალი და სახლში საპირფარეშო). რეალურად მოსარჩელეს არ ესაჭიროება აღნიშნული ხარჯის გაწევა, ვინაიდან კასატორის არსებულ ფართთან განლაგებულია საპირფარეშოც (უბოში), ხოლო სამზარეულო აქვს მოშლილი მოპასუხეს, რადგან შეჭრილია აღნიშნულ ბინაში. მოსარჩელეს შეუძლია სამზარეულოს მოწყობა ისე, რომ ხარჯი არ გაიღოს, რისთვისაც დასჭირდება მხოლოდ კონკრეტული მოძრავი ნივთების შეტანა, რაც არ არის უძრავი ქონების ნაწილი და არ უნდა იმოქმედოს უძრავი ქონების გამიჯვნაზე. უსაფუძვლოა სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობა, რომ გამიჯვნა გამოიწვევს გაყოფილი ქონების ღირებულების შემცირებას. სააპელაციო სასამართლო არათუ სარჩელს გასცდა, არამედ დაადგინა ისეთი ახალი ფაქტები, რომლებიც ეწინააღმდეგება ექსპერტიზის დასკვნას. იდეალური წილების არსებობის შემთხვევაში ილახება მოსარჩელის უფლებები, ვინაიდან საჯარო რეესტრის მონაცემებით არ არის განსაზღვრული, რომელი ოთახი ვის ეკუთვნის, შესაბამისად, მესაკუთრე ვერ სარგებლობს საკუთრებით.

28. კასატორმა მიიჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლომ არასწორად განმარტა კანონი და მისი განმარტებისას მხოლოდ მოწინააღმდეგე მხარის ინტერესები გაითვალისწინა. სსკ-ის 963-ე მუხლის მოთხოვნაა, რომ ნივთის გაყოფისას არ უნდა შემცირდეს ნივთის ღირებულება, სააპელაციო სასამართლომ ნივთის ღირებულებაში შეიყვანა ფუნქციური დანიშნულებაც და ამ დროს, როგორც აღინიშნა, არასწორად განმარტა კანონი მოპასუხის სასარგებლოდ. სააპელაციო სასამართლოს იმ მსჯელობის საწინააღმდეგოდ, რომ, ვინაიდან არ არსებობდა პროექტი, რომლის საფუძველზეც შესაძლებელი იქნებოდა ექსპერტიზის დასკვნაში მითითებული სამზარეულოსა და სველი წერტილების მოწყობა, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების ჩაბარების შემდეგ

მოსარჩელები მიმართა სპეციალისტს, რომელმაც შეადგინა კონკრეტული ნახაზი და პროექტი, თუ როგორ უნდა მოხდეს სადავო ნაწილში სამხარეულოსა და სველი წერტილის (საპირფარეშოს) მოწყობა. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე აღნიშნული დაბრკოლება აღარ არსებობს.

29. კასატორის მითითებით, სააპელაციო სასამართლოს სააპელაციო საჩივარი არ უნდა მიეღო წარმოებაში, ვინაიდან მოცემულ შემთხვევაში მოსარჩელები სარჩელზე სახელმწიფო ბაჟის სახით გადაიხადა 300 ლარი, ხოლო მოწინააღმდეგე მხარემ იმდენად ბუნდოვნად ჩამოაყალიბა მოთხოვნა, რომ სააპელაციო სასამართლო რეალურად ვერ გაერკვა, თუ რა ოდენობის თანხა უნდა დაეკისრებინა მოწინააღმდეგე მხარეს სახელმწიფო ბაჟის სახით და გადაახდევინა 160 ლარი. აღნიშნული კი იმას ნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლომ დაარღვია შეჯიბრებითობის პრინციპი.

30. სააპელაციო სასამართლომ ვერ დაასაბუთა ის ფაქტი, რომ სარჩელის დაკმაყოფილების შემთხვევაში ბინას ფუნქციური დანიშნულება ეკარგება, რადგან საერთოდ არ არის საუბარი იმაზე, რომ ამავე სახლში უკვე ცხოვრობდა ორი ოჯახი და ერთმანეთს არ უშლიდნენ ხელს, არ შეცვლილა უძრავი ქონების ფუნქციები მაშინ, როცა ამ ოჯახებს, ფაქტობრივად, ზუსტად ისე ჰქონდათ გაყოფილი ქონება, როგორც ექსპერტიზის დასკვნაშია მითითებული.

31. კასატორმა იშუამდგომლა საქმეზე ახალი მტკიცებულების – სპეციალისტის დასკვნის დართვის შესახებ და მიუთითა, რომ იგი ვერ წარადგენდა აღნიშნულ დოკუმენტს ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლოებში, რადგან აღნიშნული სახის მტკიცებულების წარდგენის საჭიროებასთან დაკავშირებით მისთვის ცნობილი გახდა 2018 წლის 26 ივნისის გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ, რაც საპატიო გარემოებას წარმოადგენს.

32. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 25 სექტემბრის განჩინებით მოსარჩელის საკასაციო საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 396-ე მუხლით და ამავე კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

33. საკასაციო სასამართლომ, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და თვლის, რომ იგი დაუშვებლად უნდა იქნეს მიჩნეული შემდეგ გარემოებათა გამო:

34. სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ სადავო უძრავი ქონება წარმოადგენს მხარეთა თანასაკუთრებას, საიდანაც შენობა-ნაგებობის 1/2 წილი ეკუთვნის მოსარჩელეს, ხოლო მიწის ნაკვეთი – 630 კვ.მ და შენობა-ნაგებობის 1/4 ნაწილი (ოთახები: №4, №1, №2 და №3, დამხმარე სათავსები 62 კვ.მ საერთო

ფართით) და $\frac{1}{4}$ ნაწილი (მათ შორის, 34 კვ.მ №9 სარდაფი) ეკუთვნის აპელანტს.

35. შენობა-ნაგებობის პირველი სართულის საერთო ფართი შეადგენს 143.68 კვ.მ-ს, ხოლო სარდაფის საერთო ფართი – 71.76 კვ.მ-ს (სსიპ ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს 2016 წლის 12 დეკემბერს დასკვნა).

36. სსიპ „ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნულ ბიუროს 2016 წლის 12 დეკემბერს დასკვნა, რომლის თანახმად მიწის ნაკვეთზე განთავსებული №1 შენობიდან $\frac{1}{2}$ წილის შესაბამისი ფართის გამიჯვნა შესაძლებელია ტექნიკური თვალსაზრისით სამშენებლო ნორმებისა და წესების დაცვით, შენობა-ნაგებობის ფუნქციური ღირებულების შემცირების გარეშე დანართი №2-ზე ასახული სახით.

37. ასეთი გაყოფის შემთხვევაში №1 შენობის პირველი სართულის საერთო ფართიდან, კერძოდ, 143,68 კვ.მ-დან $\frac{1}{2}$ -ის მფლობელს, შესაძლებელია, გამოეყოს 74,2 კვ.მ, რაც $\frac{1}{2}$ წილის შესაბამისი ფართზე 2, 36 კვ.მ-ით მეტია ($143,68 \text{ კვ.მ} \cdot \frac{1}{2} = 71,84 \text{ კვ.მ}$ მისი წილის შესაბამისი ფართი), ხოლო სარდაფის საერთო ფართიდან, კერძოდ, 71,76 კვ.მ-დან შესაძლებელია გამოეყოს 38,76 კვ.მ, რაც $\frac{1}{2}$ წილის შესაბამისი ფართზე 2,88 კვ.მ-ით მეტია ($71,76 \cdot \frac{1}{2} = 35,88 \text{ კვ.მ}$ მისი წილის შესაბამისი ფართი) გამოყოფის შემთხვევაში საჭირო იქნება კარის ღიობის ამოშენება, როგორც ეს №2 დანართზეა ნაჩვენები. ასევე, გამოყოფილ ფართში საჭირო გახდება სამზარეულოსა და სველი წერტილების მოწყობა. აღნიშნული სამუშაოები უნდა ჩატარდეს პროექტის ფარგლებში.

38. ექსპერტმა მიუთითა, რომ დასკვნაში მითითებული მეთოდით შენობა-ნაგებობის გამიჯვნის შემთხვევაში $\frac{1}{2}$ ნაწილის მესაკუთრეს პირველი სართულის ფართიდან 2.36 კვ.მ-ით, ხოლო სარდაფის ფართიდან 2,88 კვ.მ-ით მეტი ფართი მიეკუთვნება.

39. წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრით მოსარჩელე მიიჩნევს, რომ სადავო საზიარო ქონების ნატურით გაყოფა შესაძლებელია. მხარეები ისედაც ცხოვრობდნენ ორ ოჯახად აღნიშნულ ფართში. რაც შეეხება პროექტით გაუთვალისწინებელი ფართის მოწყობას, აღნიშნულთან დაკავშირებით მოსარჩელემ საპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ მიმართა სპეციალისტს და საკასაციო საჩივარს დაურთო მისგან მიღებული დასკვნა, თუ როგორ უნდა მოხდეს სადავო ნაწილში სამზარეულოსა და სველი წერტილების (საპირფარეშოს) მოწყობა.

40. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო საპროცესო კოდექსი გარკვეულ შეზღუდვებს აწესებს საკასაციო საჩივრის დასაშვებობასთან დაკავშირებით, კერძოდ, 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად

მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე.

41. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოთ მითითებული საფუძვლით.

42. საკასაციო საჩივარში მითითებული პრეტენზიებიდან საკასაციო პალატა ყურადღებას გაამახვილებს მხოლოდ იმ პრეტენზიებზე, რომლებიც მოცემული დავის გადასაწყვეტად სამართლებრივად მნიშვნელოვანია. ამასთან, ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პარაგრაფი ავალდებულებს სასამართლოს, დაასაბუთოს თავისი გადაწყვეტილება, რაც არ უნდა იქნეს გაგებული თითოეულ არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემად (იხ. ჯღარკავა საქართველოს წინააღმდეგ, №7932/03; Van de Hurk v. Netherlands, par.61, Garcia Ruiz v. Spain [GC] par.26; Jahnke and Lenoble v France (dec.); Perez v France [GC], par. 81); Boldea v. Romania, par. 30).

43. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო კოდექსის 961-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, თითოეულ მოწილეს შეუძლია ნებისმიერ დროს მოითხოვოს საზიარო უფლების გაუქმება. მნიშვნელოვანია განიმარტოს, რომ სამოქალაქო კოდექსი იცნობს საზიარო უფლების გაუქმების ორ შესაძლებლობას, საზიარო უფლების გაუქმებას ნატურით გაყოფის გზით (963-ე მუხლი) და საზიარო უფლების გაუქმებას საზიარო საგნის გაყიდვის გზით (964-ე მუხლი). ეს უკანასკნელი გამოიყენება იმ შემთხვევაში, თუ ნატურით გაყოფა გამორიცხებულია.

44. სამოქალაქო კოდექსის 963-ე მუხლის თანახმად, საზიარო უფლება უქმდება ნატურით გაყოფისას, თუ საზიარო საგანი (საგნები) შეიძლება დაიყოს ერთგვაროვან ნაწილებად ღირებულების შემცირების გარეშე.

45. საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ სამოქალაქო კოდექსის 961-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, თითოეულ მოწილეს შეუძლია ნებისმიერ დროს მოითხოვოს საზიარო უფლების გაუქმება. დასახელებული ნორმის დისპოზიციით განსაზღვრულია საზიარო უფლების მქონე პირის უფლებამოსილება, ნებისმიერ დროს მოითხოვოს საზიარო უფლების გაუქმება, რომელიც შეიძლება განხორციელდეს საზიარო საგნის ნატურით გაყოფის

გზით, ხოლო თუ ნატურით გაყოფა გამორიცხულია – საზიარო საგნის რეალიზაციით (სამოქალაქო კოდექსის 964-ე მუხლი). საზიარო უფლების გაუქმებისათვის ამ ვალდებულებით-სამართლებრივი ურთიერთობის მონაწილის მიერ ნების გამოვლენა საკმარისია.

46. საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ დასახელებული ნორმა მიუთითებს ორ აუცილებელ პირობაზე, კერძოდ, საზიარო უფლება უქმდება საზიარო საგნის (საგნების) ნატურით გაყოფისას მხოლოდ იმ შემთხვევაში თუ: 1. საზიარო საგანი (საგნები) შეიძლება დაიყოს ერთგვაროვან ნაწილებად; 2. ამგვარი დაყოფის შედეგად არ მცირდება ნივთის ღირებულება. როგორც პირველი, ასევე მეორე ელემენტი უნდა არსებობდეს ერთდროულად იმისათვის, რომ დადგეს ამ ნორმით გათვალისწინებული იურიდიული შედეგი, ამასთან, ორივე შემთხვევაში ნატურით გამოყოფილმა საგანმა არ უნდა დაკარგოს ის დანიშნულება, რასაც ასრულებდა გაყოფამდე. ამდენად, სამოქალაქო კოდექსის 963-ე მუხლი მხოლოდ იმ შემთხვევაში ითვალისწინებს საგნის ნატურით გაყოფის შესაძლებლობას, თუ იგი არ დაკარგავს თავის ფუნქციონალურ დანიშნულებას. ღირებულებაში ნივთის საბაზრო ღირებულება (ფასი) კი არ იგულისხმება, არამედ მოიაზრება მისი საგნობრივი (ფუნქციონალური) დანიშნულება, რომლის შემცირება ნივთის გაყოფამ არ უნდა გამოიწვიოს. ნატურით გასაყოფმა საგანმა არ უნდა დაკარგოს ის დანიშნულება, რასაც ის ასრულებს გაყოფამდე, ე.ი. არ უნდა წაერთვას ის ფუნქცია და მნიშვნელობა. (ამ საკითხთან დაკავშირებით არსებობს უზენაესი სასამართლოს მიერ დადგენილი პრაქტიკა სუსგ ას-67-65-2014, 31 ივლისი, 2014; სუსგ ას-1653-1550-2012, 15 აპრილი, 2013; სუსგ ას-1089-1020-2012, 8 ოქტომბერი, 2012; სუსგ ას-932-875-2012, 17 სექტემბერი, 2012 წელი; სუსგ ას-1665-1562-2012, 4 თებერვალი, 2013, სუსგ 19.03.2015წ. საქმე №ას-1148-1094-2014).

47. საკასაციო პალატა დამატებით განმარტავს, რომ საზიარო უფლების გაუქმება, როდესაც ეს ხდება ნატურით გაყოფის გზით, ნიშნავს თანასაკუთრების რეჟიმიდან ინდივიდუალური საკუთრების რეჟიმზე გადასვლას, ანუ დაუშვებელია საზიარო საგანი ისე გაიყოს, რომ ნივთის გარკვეულ ნაწილზე ვრცელდებოდეს ინდივიდუალური საკუთრება, ხოლო სხვა ნაწილზე საერთო საკუთრება.

48. საზიარო უფლება, სამოქალაქო კოდექსის მიხედვით, განეკუთვნება კანონისმიერ ვალდებულებათა ურთიერთობების კატეგორიას. სამოქალაქო კოდექსის 173-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, საერთო (თანაზიარო და წილადი) საკუთრება წარმოიშობა კანონის ძალით ან გარიგების საფუძველზე. ამდენად, საზიარო უფლების მოწილეებს უფლებები და ვალდებულებები კანონიდან წარმოეშობათ და მათ შორის ურთიერთობები კანონით წესრიგდება.

49. კანონმდებლის ნება ნათელი და ცალსახაა. საზიარო უფლების მქონეს ნებისმიერ დროს შეუძლია, მოითხოვოს თავისი იდეალური წილის რეალურად გამოყოფა. ერთადერთი შეზღუდვა, რასაც კანონმდებელი აღნიშნული უფლების რეალიზაციის მიზნებისათვის აწესებს არის ის, რომ საზიარო

უფლების მქონე პირის უფლებით, გააუქმოს საზიარო საკუთრება, არ უნდა შეილახოს სხვა თანაზიარო მესაკუთრის საკუთრების უფლების ხელშეუვალობა. სწორედ ამიტომ, სამოქალაქო კოდექსის 963-ე მუხლი ნატურით გაყოფის გზით საზიარო უფლების გაუქმებას დასაშვებად მიიჩნევს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ საზიარო საგანი შეიძლება დაიყოს ერთგვაროვან ნაწილებად ღირებულების შემცირების გარეშე.

50. ამდენად, დაუშვებელია საზიარო უფლების გაუქმება ნატურით გაყოფის გზით, თუ შეუძლებელია ყველა თანამესაკუთრის საკუთრების უფლების ღირებულების შენარჩუნება საკუთარი იდეალური წილის შესაბამისად. მხოლოდ ერთი თანამესაკუთრის იდეალური წილის იმგვარი გამოყოფა, რომლითაც დაცულია ამ უკანასკნელის საზიარო საგნის გაყოფამდე არსებული მდგომარეობა (ღირებულება), საზიარო უფლების გაუქმებას ნატურით გაყოფის გზით სამოქალაქო კოდექსის 963-ე მუხლის კონტექსტში ლეგიტიმურს არ ხდის, თუ დაცული და შენარჩუნებული არ არის სხვა თანამესაკუთრეთა იდეალური წილის მდგომარეობა (ღირებულება).

51. სამოქალაქო კოდექსის 170-ე მუხლისა და 173-ე მუხლის პირველი ნაწილიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მესაკუთრე თავის ქონებასთან მიმართებით თავისუფალია, მაგრამ მისი უფლებამოსილებანი შესაძლოა, შეზღუდული იყოს ან კანონით, ან ხელშეკრულებით. მესაკუთრის მოქმედებით არ უნდა ილახებოდეს მეზობლების ან მესამე პირთა უფლებები. მოცემულ შემთხვევაში საკუთრების ბუნებიდან (საზიარო საკუთრებიდან) გამომდინარე, ნივთით სარგებლობის თავისუფლება გარკვეულწილად იზღუდება, რაც სხვა თანამესაკუთრეთა არსებობით და მათი ინტერესების გათვალისწინებითაა გამოწვეული (სუსგ 19.08.2015წ. საქმე №ას-1148-1094-2014, 27.10.2017წ. საქმე №ას-1080-1000-2017).

52. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ კასატორს დასაშვები და დასაბუთებული საკასაციო პრეტენზია არ წარმოუდგენია სააპელაციო პალატის მიერ დადგენილი იმ გარემოების გასაქარწყლებლად, რომ შეუძლებელია სადავო შენობა-ნაგებობებიდან $\frac{1}{2}$ იდეალური წილის შესაბამისი ფართის გამოყოფა ისე, რომ თითოეულის რეალურმა წილმა ერთგვაროვნება (წილის მოცულობის შესაბამისად) და ღირებულება შეინარჩუნოს.

53. საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ მოქმედი სამოქალაქო საპროცესო კანონმდებლობა ითვალისწინებს მხარეთა მიერ მათი მოთხოვნების დასაბუთებლად და მითითებული ფაქტების დასამტკიცებლად საჭირო მტკიცებულებების წარდგენის საკმაოდ მკაცრად გაწერილ პროცედურას, რომლის შესაბამისად მხარეებს მტკიცებულებათა წარდგენა შეუძლიათ პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქმის განხილვისას შესაბამისი წესების დაცვით. გამონაკლის შემთხვევაში, კანონით დადგენილი წინაპირობების არსებობისას, დასაშვებია ახალი მტკიცებულების წარდგენა სააპელაციო ინსტანციის სასამართლოშიც (სსკ-ის 380-ე მუხლი), თუმცა საქმის საკასაციო სასამართლოში განხილვისას მხარე ასეთ შესაძლებლობას მოკლებულია. აღნიშნულ წესზე გავლენას ვერ მოახდენს მხარის მითითება, რომ მისთვის

კონკრეტული გარემოების ან მტკიცებულების არსებობის შესახებ ცნობილი გახდა სააპელაციო სასამართლოს მიერ გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ ან დოკუმენტები, რომელთა წარდგენაც მხარეს სურდა, შეიქმნა სააპელაციო სასამართლოს მიერ გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ. ამგვარი მტკიცებულებები მოცემული დავის ფარგლებში საკასაციო პალატის მსჯელობის საგანი ვერ გახდება.

54. სსსკ-ის 407-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად კი, საკასაციო სასამართლო იმსჯელებს მხარის მხოლოდ იმ ახსნა-განმარტებაზე, რომელიც ასახულია სასამართლოთა გადაწყვეტილებებში ან სხდომათა ოქმებში.

55. ამდენად, სამართლებრივ საფუძველს მოკლებულია კასატორის შუამდგომლობა საქმეზე სააპელაციო პალატის გასაჩივრებული გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ შედგენილი სპეციალისტის დასკვნის საქმეზე მტკიცებულების სახით დართვის შესახებ.

56. საკასაციო საჩივრის დასაშვებად ცნობის საფუძველი ვერ გახდება მოსარჩელის არგუმენტი, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოში მან სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ გადაიხადა 300 ლარი, ხოლო აპელანტს სააპელაციო საჩივარზე სააპელაციო პალატამ გადაახდევინა მხოლოდ 160 ლარი.

57. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სააპელაციო პალატის გასაჩივრებული გადაწყვეტილებით მოსარჩელეს დაუბრუნდა მის მიერ სარჩელზე ზედმეტად გადახდილი სახელმწიფო ბაჟი – 180 ლარი (სარეზოლუციო ნაწილის მე-4 პუნქტი). შესაბამისად, მხარეთა შეჯიბრებითობის პრინციპი სასამართლოს არ დაურღვევია.

58. სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი მატერიალური ან/და საპროცესო დარღვევებით, ვერც კასატორი მიუთითებს რაიმე ისეთ დარღვევაზე, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე, რის გამოც საკასაციო საჩივარს არა აქვს წარმატების პერსპექტივა.

59. კასატორმა ვერ დაასაბუთა, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასთან და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან წინააღმდეგობაში მოდის.

60. ამასთან, საკასაციო საჩივრის განხილვისა და საკასაციო სასამართლოს ახალი გადაწყვეტილების მიღების საჭიროება არ არსებობს არც სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბების აუცილებლობის თვალსაზრისით და არც იმ საფუძველით, რომ საკასაციო სასამართლოს მსგავს საკითხზე ჯერ არ უმსჯელია და გადაწყვეტილება არ მიუღია. შესაბამისად, მოცემულ საქმეზე არ არსებობს ვარაუდი, რომ საკასაციო საჩივრის განხილვის შემთხვევაში მოსალოდნელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს უკვე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება.

61. ამავდროულად, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ განსხვავდება საკასაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი პრაქტიკისაგან.

62. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, დაუშვას წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი, რის გამოც მას უარი უნდა ეთქვას განხილვაზე.

63. სსსკ-ის 401-ე მუხლის მეოთხე ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის შემთხვევაში პირს დაუბრუნდება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი. ამდენად, საკასაციო პალატა თვლის, რომ კასატორს უნდა დაუბრუნდეს სახელმწიფო ბაჟის სახით მის მიერ 2018 წლის 13 აგვისტოს №- საგადახდო დავალებით გადახდილი 500 ლარიდან ზედმეტად გადახდილი 350 ლარი სრულად, ხოლო 150 ლარის 70% – 105 ლარი, სულ – 455 ლარი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. კ---- გ-----ის საკასაციო საჩივარი დარჩეს განუხილველად დაუშვებლობის გამო.

2. კასატორ კ---- გ-----ეს (პირადი №-----) სახელმწიფო ბიუჯეტიდან (**ქ.თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 300773150**) დაუბრუნდეს სახელმწიფო ბაჟის სახით მის მიერ 2018 წლის 13 აგვისტოს №- საგადახდო დავალებით გადახდილი 500 ლარიდან ზედმეტად გადახდილი 350 ლარი სრულად, ხოლო 150 ლარის 70% – 105 ლარი, სულ დაუბრუნდეს – 455 ლარი.

3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ზ. ძლიერიშვილი

მოსამართლეები:

ბ. ალავიძე

ე. გასიტაშვილი